

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Szak/19/2017
Identifikačné číslo spisu: 7017200426
Dátum vydania rozhodnutia: 15.12.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:7017200426.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Mariána Trenčana, v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobca): H. T., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť: Marocké kráľovstvo, bez platného cestovného dokladu, t.č. pobytom v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce, Bitúnková 14, Sečovce, právne zastúpeného Centrom právnej pomoci, so sídlom Námestie slobody 12, Bratislava, Kancelária Košice, Murgašova 3, Košice, proti žalovanému: Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Košice- letisko, 041 78 Košice - letisko, o preskúmanie rozhodnutia orgánu verejnej správy vo veciach zaistenia, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 3Sa/18/2017-86 zo dňa 21. septembra 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 3Sa/18/2017-86 zo dňa 21. septembra 2017 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného Č.: PPZ-HCP-PO9-18-010/2017-DT zo dňa 30.05.2017 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky n a r i a d' u j e, aby bol H. T., narodený. XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Marocké kráľovstvo, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Sečovce bezodkladne prepustený zo zaistenia.

Sťažovateľovi náhradu trov konania p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Žalovaný rozhodnutím Č.: PPZ-HCP-PO9-18-010/2017-DT zo dňa 30.05.2017 (ďalej len

„preskúmané rozhodnutie“) zaistil žalobcu podľa § 88 ods. 1, písm. b) a ods. 4 a 5 zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 404/2011 Z.z.“) dňom 30.05.2017, na čas nevyhnutne potrebný, najviac do 30.08.2017 a umiestnil ho v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach (ďalej len „ÚPZC Sečovce“).

2. V odôvodnení preskúmaného rozhodnutia uviedol, že sťažovateľ bol dňa 30.05.2017 vrátený na územie Slovenskej republiky z Belgického kráľovstva v zmysle Nariadenia EP a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26.06.2013 ktorým sa stanovujú kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (ďalej len „nariadenie Dublin III“). Ako účel zaistenia stanovil výkon trestu vyhostenia, ktorý bol sťažovateľovi uložený trestným rozkazom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 2T/8/2016, ktorým bol uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva.

3. Žalovaný konštatoval, že sťažovateľovi neuložil miernejšie donucovacie opatrenie v zmysle § 89 zák. č. 404/2011 Z.z., pretože nie je schopný zložiť peňažnú záruku ani splniť podmienky pre uloženie povinnosti hlásenia pobytu. Stanovenú dĺžku doby zaistenia sťažovateľa odôvodnil potrebou zabezpečenia náhradného cestovného dokladu, pričom žalovaný uviedol, že pri stanovení dĺžky doby zaistenia prihliadol na predošlé zaistenie sťažovateľa za účelom trestu vyhostenia, v ktorej sa nezabezpečil náhradný cestovný doklad.

4. Žalovaný konštatoval, že vzhľadom na existenciu vyššie spomínaného trestného rozkazu, ktorým bol sťažovateľovi uložený trest vyhostenia na 15 rokov a existenciu uznesenia Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. „2T/2016“ zo dňa 09.03.2016, ktorým bol tento prepustený z väzby na slobodu s tým, že sa ihneď realizuje trest vyhostenia, je zaistenie sťažovateľa v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „Dohovor“). Zároveň s poukazom na čl. 8 ods. 1 Dohovoru konštatoval, že neboli zistené skutočnosti a dôvody, brániace jeho „administratívne vyhosteniu“.

5. Dĺžku doby zaistenia odôvodnil potrebou vykonať všetky dostupné úkony smerujúce k zabezpečeniu výkonu trestu vyhostenia sťažovateľa na územie Marockého kráľovstva, pričom táto doba sa môže skrátiť. Zároveň konštatoval, že dobu zaistenia stanovil s prihliadnutím na predošlé zaistenie sťažovateľa v dobe od 23.04.2015 do 23.07.2015 a od 09.03.2016 do 08.09.2016.

II.

Konanie na Krajskom súde

6. Sťažovateľ podal proti preskúmanému rozhodnutiu na Krajský súd v Košiciach správnu žalobu vo veci zaistenia podľa Štvrtej hlavy Tretej časti zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) s nasledujúcimi žalobnými bodmi (§ 182 ods. 1 písm. e/ S.s.p.):

- žalovaný s poukazom na § 90 ods. 1 písm. d) zák. č. 404/2011 Z.z. nedostatočne zistil skutkový stav veci, nedoplnil dokazovanie o zistenie potrebných skutočností, najmä tie, pre ktoré došlo k ukončeniu zaistenia sťažovateľa za rovnakým účelom v roku 2016 a na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne nesprávnemu právnenému posúdeniu veci;
- rozhodnutie je nepreskúmateľné z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia vo vzťahu k účelnosti a efektívnosti zaistenia, ako aj vo vzťahu k stanoveniu dĺžky doby zaistenia;
- žalovaný vec nesprávne právne posúdil a porušil ust. § 90 ods. 1 písm. d) zák. č. 404/2011 Z.z., § 32 ods. 1 a § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov;
- vzhľadom na predošlé zaistenie za účelom výkonu trestu vyhostenia, ktoré bolo z dôvodu zániku účelu ukončené, preskúmané rozhodnutie je nezákonné a v rozpore s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, lebo nie je predpoklad, že bude možné zrealizovať trest vyhostenia a naplniť účel zaistenia. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora vo veci Kadzoev, C-357/09, bod 70: „Možnosť umiestniť osobu do zaistenia z dôvodov verejného poriadku a verejnej bezpečnosti nemožno založiť na smernici 2008/11. Žiadna z

okolností uvedených vnútroštátnym súdom (agresívne správanie; žiadne zdroje obživy; žiadne ubytovanie) teda nemôže sama osebe predstavovať dôvod na zaistenie podľa ustanovení tejto smernice.“

7. Krajský súd v Košiciach v konaní podľa ust. § 221 a nasl. S.s.p. rozsudkom č.k. 3Sa/18/2017-45 zo dňa 20.06.2017 pôvodne žalobu zamietol. Na základe kasačnej sťažnosti sťažovateľa zo 04.07.2017 kasačný súd vyššie uvedený rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V novom konaní Krajský súd v Košiciach pri neformálnom posudzovaní žaloby (§ 206 ods. 3 S.s.p.) zistil, že sťažovateľovi nebolo možné vyhovieť z dôvodov stručne načrtnutých v nasledujúcich bodoch.

8. Podľa názoru súdu žalovaný náležite zistil skutkový stav, ustálil skutkové závery, ktoré správne právne posúdil a rozhodnutie dostatočne odôvodnil. Sťažovateľ bol dňa 30.05.2017 vrátený na územie Slovenskej republiky z Belgického kráľovstva v zmysle nariadenia Dublin III. Žalovaný následne považoval za potrebné rozhodnúť o zaistení sťažovateľa na účel výkonu trestu vyhostenia na základe existencie právoplatného a vykonateľného rozhodnutia Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 2T/8/2016 zo dňa 09.03.2016.

9. V prípade sťažovateľa nebolo zistené a ani tento neuviedol, že existujú prekážky jeho vyhostenia. Je nespochybniteľné, že mu bol súdom uložený trest a nebolo preukázané, že nie je reálny predpoklad jeho vyhostenia. Hoci nedisponuje platným cestovným dokladom, jeho domovský štát, ktorým je Marocké kráľovstvo, mu nový cestovný doklad neodmietol vydať.

10. Krajský súd poukázal na vyjadrenia žalovaného a svedka (zamestnanca žalovaného) na pojednávaní dňa 21.09.2017. Prioritné pri rozhodovaní o dôvodoch zaistenia a o trvaní účelu zaistenia bolo predovšetkým to, že sťažovateľovi bol rozhodnutím Okresného súdu v Dunajskej Strede uložený trest vyhostenia dobu 15 rokov za násilný trestný čin.

11. Ak v preskúvanom rozhodnutí žalovaný uviedol o dĺžke zaistenia, že táto vychádzala z informácií MIGRA, nie z písomných rozhodnutí, ohraničený čas zaistenia do 08.09.2016 podľa žalovaného znamená, že zaistenie zaniklo, preto bol sťažovateľ prepustený zo zaistenia. Následne nelegálne vycestoval do Belgického kráľovstva, odkiaľ bol navrátený v máji 2017. Preto pokiaľ ide o dĺžku zaistenia, nebola prekročená zákonná hranica z dôvodu zaistenia pre výkon trestného rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda. Podľa názoru žalovaného v prípade preskúvaného rozhodnutia išlo o samostatné konanie vo veci zaistenia, aj keď pre ten istý dôvod- vyhostenie na základe rozhodnutia súdu a predchádzajúce zaistenia skončili buď uplynutím doby zaistenia, ako zaistenie z 08.09.2016, ktoré skončilo prepustením žalobcu. Preskúvané rozhodnutie o zaistení je novým zaistením a sťažovateľ nevyvetľoval jeho trvanie v kontexte iných predchádzajúcich zaistení /v zákonnej lehote 6 mesiacov/.

12. Doba zaistenia bola odôvodnená potrebou zabezpečenia náhradného cestovného dokladu sťažovateľovi, pričom žalovaný vychádzal z informácií Centra pre Útvar policajného zaistenia v Medveďove o približnej dobe vybavovania náhradného cestovného dokladu. Pretože predchádzajúce zaistenia boli ukončené plynutím času, nové zaistenie vykonal žalovaný po navrátení sťažovateľa z Belgického kráľovstva, nie ako pokračovanie rozhodovania o zaistení v nadväznosti na predchádzajúce zaistenia. Inak by bol každý navrátiliec alebo cudzinec bez cestovného dokladu nezaistiteľný pre limitovanú dobu jej trvania.

13. Marocké kráľovstvo považoval za štátne zriadenie charakterizované mierovým režimom, nie je vo vojnovom stave a sťažovateľovi nehrozí tam žiadne odsúdenie na trest smrti, ani žiadna závažnejšia ujma.

14. Krajský súd konštatoval, že realizácia účelu zaistenia smeruje k vyhosteniu podľa trestného rozhodnutia súdu, ku ktorému môže dôjsť po nevyhnutne potrebnom čase, preto žalovaný bral do úvahy skutočnosť, že k realizácii vyhostenia sa budú vykonávať úkony smerujúce k zisťovaniu potrebných informácií o sťažovateľovi.

15. Krajský súd mal za to, že žalovaný pristúpil k zaisteniu a opieral sa o konkrétne skutočnosti vyplývajúce z konania. Doba celkového zaistenia neuplynula, po vrátení sťažovateľa, ani v zmysle čl. 15 ods. 5, 6 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (ďalej len „návratová smernica“), hoci žalovaný svoju úvahu o tomto neuviedol.

16. Ďalej konštatoval, že neporušil a rešpektoval ustálenú rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov, kasačného súdu, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky, podľa ktorej medzi zaistením a účelom zaistenia, t. j. medzi konaním o zaistení a konaním o odsune je vzájomná súvislosť a v žiadnom prípade sa nejedná o oddelené konania.

17. Rešpektujúc rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a v kontexte Dohovoru a Návratovej smernice nepovažoval pozbavenie slobody sťažovateľa zaistením za postup kde je prítomný prvok zlomyseľnosti, nedostatku dobromyseľnosti vo vzťahu k účelu zaistenia. Žalovaný rozhodujúci o zaistení pri svojom rozhodovaní sa zaoberal a vzal do úvahy individuálne okolnosti týkajúce sa daného „žiadateľa“ a dospel k záveru, že môže dôjsť k naplneniu účelu zaistenia, z dôvodov uvedených v zákone o pobyte cudzincov. Ďalej poukázal na rešpektovanie judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), právneho názoru kasačného súdu vysloveného v rozsudku pod sp. zn. „Sza/9/10/16“ a odkázal na rozhodnutia českého Najvyššieho správneho súdu sp. zn. 1 As 12/2009 a sp. zn. 2 As 80/2009.

III.

Konanie na kasačnom súde

A)

18. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v

- § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t.j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a

- § 440 ods. 1 písm. h) S.s.p., t.j. krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,

a v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. opísal sťažnostné body, ktoré kasačný súd sumarizuje v nasledujúcich bodoch.

19. Poukázal na neúčelnosť a neefektívnosť zaistenia na základe preskúmaného rozhodnutia a jeho rozpor s čl. 5 ods. 1 písm. 1) Dohovoru, čo odôvodňoval nasledovne. Sťažovateľ bol aj v roku 2016 zaistený za rovnakým účelom, t. j. za účelom výkonu trestu vyhostenia uloženého na základe trestného rozkazu Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 2T/8/2016 z 09.03.2016 a to v čase od 09.03.2016 do 09.06.2016 a následne v čase od 04.08.2016 do 08.09.2016. Dňa 08.09.2016 bol prepustený zo zaistenia vykonávaného za rovnakým účelom, ako je tomu v súčasnosti. Ak v jeho veci došlo v minulosti k jeho prepusteniu zo zaistenia realizovaného za rovnakým účelom a zároveň nedošlo k predĺženiu lehoty jeho zaistenia, je zrejmé, že vo veci sťažovateľa preukázateľne existovali a stále existujú prekážky jeho vyhostenia, spočívajúce napr. v nemožnosti vybavenia náhradného cestovného dokladu sťažovateľovi, čo spôsobilo zánik účelnosti jeho zaistenia, resp. nemožnosť predĺženia doby zaistenia sťažovateľovi.

20. Nie je zrejmé, a ani z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia nevyplýva, prečo žalovaný pristúpil k opätovnému zaisteniu sťažovateľa za rovnakým účelom. Preto namietal neefektívnosť a neúčelnosť zaistenia, ktoré z vyššie uvedených dôvodov nemôže byť ani v súlade s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, pretože nie je predpoklad, že bude možné zrealizovať trest vyhostenia a naplniť účel zaistenia.

21. Žalovaný má podľa § 90 ods. 1 písm. d) zák. č. 404/2011 Z.z. povinnosť nepretržite skúmať, či stále trvá sledovaný účel zaistenia, aby predišiel porušeniu zákazu svojvoľného zbavenia či obmedzenia

osobnej slobody, čo je postup hodnotený ESLP ako v rozpore s článkom 5 Dohovoru. Rovnako poukázal na čl. 15 ods. 4 Návratovej smernice.

22. Žalovaný bol povinný možné faktické prekážky vyhostenia a teda aj zaistenia sťažovateľa predbežne posúdiť a učiniť o nich právne relevantný záver. Bez takto vyhodnotených záverov pri rozhodovaní v predmetnej veci nemohol žalovaný dospieť k správnym skutkovým zisteniam a následne vec správne právne posúdiť. Žalovaný preskúmané rozhodnutie založil iba na dôvodoch poukazujúcich na jeho súlad so zák. č. 404/2011 Z.z.

23. Sťažovateľ poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax kasačného súdu, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky v obdobných veciach (napr. rozsudok kasačného súdu sp. zn. 1SZa/8/2015, nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 264/09-81 zo dňa 19.10.2010, nález sp. zn. II. ÚS 147/2013-50 zo dňa 09.10.2013, rozsudok kasačného súdu sp. zn. 1SZa/9/2016), z ktorej vyplýva, že správny orgán má povinnosť zaoberať sa v konaní o zaistení cudzinca nielen otázkou legálnosti vstupu a pobytu na území Slovenskej republiky z pohľadu postavenia cudzinca, ale aj zohľadnením možných prekážok vrátenia cudzinca, najmä ak tieto vyšli najavo pred alebo po rozhodnutí o zaistení, pretože limitom zaistenia je práve naplnenie jeho účelu, teda realnosť vyhostenia a vyhostiteľnosť cudzinca. Správny orgán je pri rozhodovaní o zaistení cudzinca povinný prihliadať i na prekážky výkonu trestu vyhostenia, pokiaľ sú také prekážky v čase rozhodovania o zaistení zrejme alebo sú správneho orgánu známe, alebo vyšli v konaní najavo. V takej situácii je v zmysle § 40 Správneho poriadku povinnosťou správneho orgánu predbežne posúdiť, či ním zistené alebo najavo vyjdené skutočnosti zakladajú takúto prekážku a či je výkon trestu vyhostenia aspoň potenciálne možný (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 147/2013-50 zo dňa 09.10.2013). Rozsudok krajského súdu považoval za rozporný s rozhodovacou praxou vyjadrenou vo vyššie uvedených rozhodnutiach.

24. Poukázal na príkaz na prepustenie sťažovateľa zo zaistenia realizovaného v ÚPZC Medved'ov za rovnakým účelom, z ktorého vyplýva, že dňa 08.09.2016 bol sťažovateľ prepustený zo zaistenia z dôvodu podľa § 90 ods. 2 písm. b) bod 1. zák. č. 404/2011 Z.z., teda preto, že účel zaistenia zanikol.

25. Sťažovateľ sa vyjadroval k právnym prekážkam vyhostenia spočívajúcim v hrozbe prenasledovania, mučenia či iného neľudského zaobchádzania a pod. po jeho prípadnom návrate do krajiny pôvodu. Sťažovateľovi neboli nikdy oznámené konkrétne dôvody (faktické prekážky vyhostenia), pre ktoré sa nepodarilo zariadeniu pre cudzincov zrealizovať v roku 2016 jeho vyhostenie, a preto ich žalovanému ani nemohol konkrétne uviesť. Avšak poukázal na rozhodnutie žalovaného Č.s.: PPZ-HCP-P09-18-046/2017-DT zo dňa 30.08.2017, ktorým bolo predĺžené zaistenie sťažovateľa na čas do 30.11.2017. V predmetnom rozhodnutí žalovaný potvrdil, že pracovníci ÚPZC Medved'ov vykonali dňa 08.06.2017 rozhovor s pracovníkmi zastupiteľského úradu Marockého kráľovstva ohľadom zistenia totožnosti sťažovateľa, kde im bol oznámené, že nedisponujú informáciami, na základe ktorých by bolo možné predmetný náhradný cestovný doklad sťažovateľovi vystaviť a rovnako dňa 29.06.2017 boli pracovníci ÚPZC Medved'ov osobne na zastupiteľstve Marockého kráľovstva vo Viedni za účelom získania nových informácií, kde dostali opakovane negatívnu odpoveď, pričom ku dňu podania kasačnej sťažnosti cestovný doklad vystavený nebol.

26. Preto sú preukázateľne dané faktické prekážky vyhostenia sťažovateľa, ktoré spočívajú v nemožnosti resp. nevhodnosti vystavenia náhradného cestovného dokladu sťažovateľovi zastupiteľským orgánom Marockého kráľovstva.

27. Vzhľadom na to, že žalovaný v priebehu konania disponoval informáciou o predošlom zaistení sťažovateľa za rovnakým účelom a o jeho prepustení bez zrealizovania výkonu trestu vyhostenia, musel dôvodne predpokladať existenciu prekážok vyhostenia. Preto je záver krajského súdu o tom, že v čase rozhodovania žalovaným neboli zistené prekážky vyhostenia nedôvodný.

28. Sťažovateľ bol 08.09.2016 prepustený z ÚPZC Medved'ov z dôvodu, že účel zaistenia zanikol. Sťažovateľ sa na Slovensku zdržiaval bez povolenia a bol preto práve kvôli uloženému trestu vyhostenia povinný po prepustení dňa 08.09.2016 opustiť územie Slovenska. Zdržiavaním sa na území Slovenskej

republiky by sa sťažovateľ dopustil trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia v zmysle § 348 ods. 1 písm. c) Trestného zákona (čo vyplýva aj zo stanoviska generálneho prokurátora IV Spr 150/11 z 26.07.2011 k aplikácii § 348 ods. 1 písm. c) Trestného zákona).

29. V preskúvanom rozhodnutí absentuje odôvodnenie z pohľadu efektivity a účelnosti zaistenia sťažovateľa, ako aj skutočnosť, že zastupiteľský úrad Marockého kráľovstva opakovane nie je schopný vystaviť sťažovateľovi náhradný cestovný doklad, pričom ani v roku 2016 sa nepodarilo sťažovateľa nútene odsunúť z územia Slovenskej republiky.

30. Preskúvané rozhodnutie trpí aj vadou riadneho odôvodnenia rozhodnutia v časti stanovenej dĺžky doby zaistenia, pretože žalovaný síce tvrdí, že prihladol na predošlé zaistenie sťažovateľa, avšak ďalej z odôvodnenia preskúvaného rozhodnutia nie je zrejmé, ako konkrétne a aký časový úsek bol zohľadnený pri jej stanovení a či doba predošlého zaistenia sťažovateľa bola započítaná do tzv. 6 mesačnej lehoty zaistenia v zmysle zák. č. 404/2011 Z.z., keďže sa jednalo o zaistenie sťažovateľa za rovnakým účelom. Na tento nedostatok krajský súd nereagoval a stotožnil sa s odôvodnením dĺžky doby zaistenia žalovaným, a tým vec nesprávne právne posúdil.

31. Záverom sťažovateľ navrhol, aby kasačný súd rozhodol tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu mení tak, že preskúvané rozhodnutie zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie. Navrhol, aby kasačný súd nariadil bezodkladné prepustenie sťažovateľa zo zaistenia a uložil žalovanému povinnosť nahradiť mu trovy konania podľa v kasačnej sťažnosti predloženého vyčíslenia.

B)

32. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zo dňa 07.11.2017 uviedol, že porovnaním údajov z dotazníka a žiadosti o vydanie náhradného cestovného dokladu, ktorú vypracoval sťažovateľ v ÚPZC Sečovce dňa 02. 10. 2017 s údajmi zo zápisnic o vyjadrení účastníka konania Č.p.: PPZ-HCP-BA6-18-008/2014-A, PPZ-HCP-BA8-19-004/2015-AV, PPZ-HCP-BA8-48-002/2016-AV boli zistené podstatné rozdiely v osobných údajoch, a to v údajoch o rodine, o trvalom pobyte a o svojej totožnosti. Žalovaný na základe aj týchto údajov, považuje sťažovateľa za nedôveryhodnú osobu.

33. Ďalej poukázal na jednotlivé skutkové okolnosti prejednávanej veci, najmä na predchádzajúce rozhodnutie o administratívnom vyhostení sťažovateľa, vydané Oddelením cudzineckej polície Policajného zboru Dunajská Streda pod č. PPZ-HCP-BA8-19-007/2015-AV, z ktorého dôvodu bol zaistený od 23.04. do 23.07.2015. Ďalej poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 2T /8/2016, ktorým mu bol uložený trest vyhostenia z územia Slovenskej republiky na 15 rokov a na to nadväzujúce zaistenie od 09.03.2016 do 08.09.2016.

34. Na základe vyššie uvedených skutočností pristúpil dňa 30.05.2017 k zaisteniu sťažovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z. (na základe preskúvaného rozhodnutia). Poukázal na zápisnicu o vyjadrení spracovanú pod č. PPZ-HCP-P09-18-009/2017-DT, v ktorej sa sťažovateľ okrem uvedenia osobných údajov odmietol vyjadriť, pričom odpovedal iba na položené otázky, uviedol, že nejestvujú žiadne prekážky, ktoré by mu bránili vrátiť sa do jeho domovskej krajiny a nepožiadaval o udelenie azylu na území Slovenskej republiky.

35. Preto žalovaný nesúhlasil s tvrdením, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci a na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Rovnako odmietol tvrdenia, že preskúvané rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené z pohľadu účelnosti a efektivity zaistenia, čo spôsobuje jeho nepreskúmateľnosť.

36. Podotkol, že predchádzajúce konanie o administratívnom vyhostení sťažovateľa z územia Slovenskej republiky ako aj konania o jeho zaistení viedlo Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Dunajská Streda, OHK PZ Košice - letisko ako žalovaný v predmetnom konaní o zaistení žalobcu zo dňa 30.05.2017 postupoval dôsledne a zisťoval presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si zaobstaral potrebné podklady pre rozhodnutie.

37. Nakoľko predchádzajúce konania viedlo iné oddelenie, nemôže sa ani zodpovedne vyjadriť ku skutočnostiam, podkladom pre rozhodnutia v konaniach alebo postupom v konaniach, ktoré viedlo Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Dunajská Streda. Prepustenie zo zaistenia vykonal ÚPZC Medveďov, pričom v samotnom Príkaze na prepustenie zo zaistenia zo dňa 08.09.2016 pod č. PPZ-HCP-58-025/2016-U je uvedený iba zákonný dôvod, bez ďalšieho odôvodnenia, preto sa k uvedenej skutočnosti nemohol vyjadriť.

38. V konaní vedenom žalovaným neboli pri vydávaní preskúmaného rozhodnutia zistené žiadne zákonné prekážky vyhostenia sťažovateľa resp. reálnosti vykonania trestu vyhostenia a takéto prekážky neboli zistené ani do podanie predmetného vyjadrenia. Nevyhostiteľnosť sťažovateľa je preto iba účelovým tvrdením jeho právneho zástupcu.

39. K stanovenej dĺžke doby zaistenia uviedol, že nebol povinný prihladiť na predošlé zaistenia sťažovateľa od 23.04.2015 do 23.07.2015 a od 09.03.2016 do 08.09.2016 z dôvodu, že išlo o samostatné predchádzajúce konania o zaistení pre ktoré platila zákonná lehota podľa § 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z. Aj napriek skutočnosti, že žalovaný zaistil sťažovateľa na ten istý účel ako bol zaistený v minulosti, nebol povinný započítať, resp. zohľadniť dobu predchádzajúceho zaistenia do tzv. 6 mesačnej lehoty nakoľko ide o nové a samostatné konanie, ktoré nenadväzuje na predošlé zaistenie žalobcu. Pre toto nové konanie o zaistení podľa § 88 ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z. platia nové lehoty podľa § 88 ods. 4 tohto zákona. Predošlé konanie o zaistení bolo ukončené Príkazom na prepustenie štátneho príslušníka tretej krajiny z útvaru policajného zaistenia pre cudzincov zo dňa 08.09.2016 vydaným pod č. PPZ-HCP-58-025/2016-U.

40. Na základe vyššie uvedených skutočností navrhol, aby kasačný súd potvrdil napadnutý rozsudok krajského súdu, ktorým potvrdil preskúmané rozhodnutie, kasačnú sťažnosť zamietol a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

IV.

Právny názor kasačného súdu

41. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v skrátenej lehote včas (§ 443 ods. 2 písm. b/ S.s.p.) s prihladením na neformálnosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 v spojení s § 206 ods. 3 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je v zmysle § 462 ods. 2 S.s.p. potrebné zmeniť tak, že ruší preskúmané rozhodnutie a vec žalovanému vracia na ďalšie konanie.

42. Rozhodol v lehote vymedzenej v ustanovení § 458 ods. 2 S.s.p. bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 15. decembra 2017 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

43. Vo vzťahu k dôvodu kasačnej sťažnosti, t.j. že krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci (kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.) musí kasačný súd s prihladením na zásadu kontinuálneho výkonu štátnej moci (čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy Slovenskej republiky) zdôrazniť, že doterajšia ustálená judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky chápe takto sformulovaný sťažnostný dôvod zakotvený v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p. vo vzťahu k meritu prejednávanej veci, t.j. na prvom mieste ako nesprávnu aplikáciu právnej normy (hypotéza ako právny skutkový stav a dispozícia) na riadne zistený faktický skutkový stav vyplývajúci z merita veci, na druhom mieste ako nesprávny výber ustanovenia a v neposlednom rade ako nesprávny výber právneho predpisu.

44. Navyše právnym posúdením veci je analytická činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje čiastkové právne závery a spätnou aplikáciou vybranej právnej normy preveruje úplnosť a riadnosť fakticky zisteného skutkového stavu. Toto je základným poslaním správneho súdu pri prieskume zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, pričom nielen situácia „res iudicata“ tvorí rozhodovaciu prekážku ale aj ustálená rozhodovacia prax kasačného súdu ako relevantný precedens v súlade s čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy Slovenskej republiky vytvára zákonodarcom akceptovanú rozhodovaciu prekážku.

45. V súvislosti s uvedeným kasačný súd musí zdôrazniť, že v aplikačnom postupe krajského súdu pri rozhodovaní o merite sporu zistil pochybenie v otázke právneho posúdenia v merite veci odôvodňujúce potrebu zmeny napadnutého rozsudku krajského súdu a tento dôvod kasačnej sťažnosti preto považoval za dôvodný.

46. Vo vzťahu k týmto sťažnostným bodom kasačný súd poukazuje na svoju konštantnú judikatúru vo veciach zaistenia cudzincov (napr. 1SZa/7/2016) a dodáva, že žalovaný správny orgán je v rámci rozhodovania o zaistení povinný skúmať, či zaistením osoby bol naplnený účel, vyplývajúci z príslušných zákonných ustanovení a či rozhodnutím o zaistení nedošlo k neprimeranému zásahu do práv účastníka, chránených inými právnymi predpismi. Rovnako tak v rozhodnutí o zaistení nesmie absentovať dôvodnosť zásadného zásahu do jeho osobnej slobody, spočívajúceho v jeho umiestnení do útvaru policajného zaistenia.

47. Povinnosť žalovaného odôvodniť rozhodnutie o zaistení tiež z hľadiska účelnosti zaistenia nepochybne vyplýva z ustanovenia § 90 ods. 1 písm. d) zák. č. 404/2011 Z.z., podľa ktorého je policajný útvar povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia. Nielen počas trvania pozbavenia osobnej slobody, ale už od samotného počiatku, teda pri vydávaní takéhoto rozhodnutia musí, na základe doposiaľ zistených informácií a vykonaných úkonov zdôvodniť, na základe čoho sa domnieva, že bude možné účel zaistenia dosiahnuť.

48. V tejto súvislosti kasačný súd odkazuje na čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, ktorý má v zmysle čl. 7 ods. 5 ústavy Slovenskej republiky prednosť pre zákonmi Slovenskej republiky, podľa ktorého možno osobu pozbať osobnej slobody na základe postupu ustanoveného zákonom vtedy, ak ide o zákonné zatknutie, či iné pozbavenie osobnej slobody, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní. V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby mohlo byť pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť efektívne a účelné.

49. Z uvedeného potom vyplýva, že ak má byť pozbavenie osobnej slobody oprávnené, rozhodnutie musí byť vydané zákonom stanoveným postupom a musí byť efektívne a účelné, pričom všetky podmienky musia byť splnené súčasne. Pri absencii niektorej z nich nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody jednotlivca (v prejednávanej veci sťažovateľa).

50. Podľa kasačného súdu je v zmysle vyššie uvedeného povinnosťou krajského súdu preveriť, či žalovaný skúmal účel zaistenia - teda či realizácii účelu zaistenia nebránia akékoľvek právne alebo faktické prekážky alebo či účel zaistenia naďalej trvá (§ 90 ods. 1 písm. d/ zák. č. 404/2011 Z.z.), najmä ak zo samotného preskúmaného rozhodnutia pre krajský súd jednoznačne vyplývalo, že sťažovateľ už bol zaistený v zmysle ustanovenia § 88 ods. 1 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z. za účelom výkonu trestu vyhostenia.

51. Kasačný súd sa nestotožnil s argumentáciou žalovaného, že ide o nové konanie o zaistení sťažovateľa a na jeho predchádzajúce zaistenie nie je potrebné prihliadať. Podľa názoru kasačného súdu nemožno prehliadnuť, že účelom zaistenia sťažovateľa na základe preskúmaného rozhodnutia ako aj jeho zaistenia v roku 2016 bol výkon trestu vyhostenia, ktorý mu bol uložený v oboch prípadoch tým istým rozhodnutím, a to trestným rozkazom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 2T/8/2016. Bez

ohľadu na to, ktorý konkrétny útvar policajného zboru viedol konanie o zaistení sťažovateľa, pre účely preskúmaného rozhodnutia a postupu žalovaného má predošlé zaistenia sťažovateľa význam ako z hľadiska posúdenia účelnosti zaistenia, tak aj z pohľadu počítania lehôt. Je povinnosťou žalovaného zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie vo veci, pričom táto nepochybne vyplýva z § 32 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) a preto argument žalovaného, že k prepusteniu sťažovateľa zo dňa 08.09.2016 sa môže vyjadriť iba po preštudovaní spisového materiálu, resp. by tak mohol vykonať dotknutý policajný útvar a vzhľadom na dynamickosť konania by nebolo možné zaobstaráť takéto podklady, neobstoja.

52. Aj napriek dôvodnému označeniu konania o zaistení, ako konanie dynamické, v priebehu ktorého sa správny orgán nachádza v časovej tiesni, takáto charakteristika ho následne nezabavuje už vyššie spomínanej povinnosti skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia (najmä ak v sťažovateľ bol ešte v roku 2015 zaistený od 23.04 do 23.07. na účely výkonu v tom čase aktuálneho administratívneho vyhostenia). Bolo preto jeho povinnosťou zadovážiť si príslušný spisový materiál k predošlému konaniu o zaistení sťažovateľa (vedeného Oddelením cudzineckej polície Policajného zboru Dunajská streda) s prípadným vyjadrením zodpovedného policajného útvaru k postupu smerujúcemu k zaobstaraniu NCD sťažovateľa a jeho efektívnosti, k dôvodom a okolnostiam prepustenia sťažovateľa Príkazom č. PPZ-HCP-58-025/2016-U zo dňa 08.09.2016.

Podľa § 32 ods. 3 správneho poriadku na žiadosť správneho orgánu sú štátne orgány, orgány územnej samosprávy, fyzické osoby a právnické osoby povinné oznámiť skutočnosti, ktoré majú význam pre konanie a rozhodnutie.

53. Aj keď je vysoko pravdepodobné, že vyššie uvedené podklady si policajný útvar, vzhľadom na špecifiká konania o zaistení, nezabezpečí pred vydaním rozhodnutia, tieto následne môžu podľa ich vypovedacej schopnosti mať nepochybne význam pre posúdenie účelnosti zaistenia v priebehu jeho trvania aj pre správny súd v preskúmanom konaní, pre ktorý je rozhodujúci stav veci v čase vyhlásenia alebo v čase vydania jeho rozhodnutia.

Podľa § 206 ods. 4 S.s.p. pre správny súd je rozhodujúci stav veci v čase vyhlásenia alebo v čase vydania jeho rozhodnutia.

54. V súvislosti s námietkou sťažovateľa vytykajúcou nedostatok odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia k stanoveniu dĺžky doby zaistenia, možno súhlasiť, že ho nemožno považovať za dostatočné. V preskúmanom rozhodnutí žalovaný síce uviedol, že pri stanovení dĺžky doby zaistenia prihliadol na predošlé prerušené zaistenie v dobe od 23.04.2015 do 23.07.2015, aj to, že bol opakovane bol zaistený aj v dobe od 09.03.2016 do 08.09.2016 (hoci podľa vyjadrení sťažovateľa bol v kalendárnom roku 2016 v zaistení od 09.03.2016 do 06.06.2016 a od 04.08.2016 do 08.09.2016), ale púha konštatácia predchádzajúceho zaistenia sťažovateľa nepostačuje k posúdeniu účelu stanovenej dĺžky doby zaistenia.

55. Argumentácia žalovaného vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti, že nebol povinný prihliadnuť na predošlé zaistenia sťažovateľa preto pôsobí rozporuplne. Podstatné však je, že sťažovateľ bol v predmetnom konaní zaistený za rovnakým účelom, ako v období od 09.03.2016 do 06.06.2016 a od 04.08.2016 do 08.09.2016, t.j. na účel výkonu trestu vyhostenia, ktorý mu bol uložený trestným rozkazom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 2T/8/2016. Teda v oboch prípadoch bolo podkladom pre zaistenie to isté súdne rozhodnutie. Preto podľa kasačného súdu bolo potrebné do celkovej prípustnej doby zaistenia zohľadniť aj dobu predošlého zaistenia sťažovateľa, bez ohľadu na to, ktorý policajný útvar v tom ktorom prípade viedol konanie. Zároveň je potrebné takýto postup odôvodniť.

Podľa § 88 ods. 4 zák. č. 404/2011 Z.z. štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia

opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

56. Kasačný súd v súvislosti s námietkou sťažovateľa, že krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu (kasačný dôvod podľa § 440 ods. 1 písm. h/ S.s.p.), považuje za potrebné pripomenúť, že v zmysle ústavných princípov (čl. 1 ods. 1 veta prvá ústavy Slovenskej republiky) pod ustálenou rozhodovacou praxou je nutné chápať aj doterajšiu rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vykonávanú podľa Piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

57. Z obsahu pripojeného spisu žalovaného okrem iného tiež vyplýva, že v priebehu preskúvacieho konania rozhodnutím Č.s: PPZ-HCP-PO9-18-046/2017-DT zo dňa 30.08.2017 rozhodol o predĺžení zaistenia sťažovateľa. Na toto rozhodnutie poukazoval sťažovateľ v kasačnej sťažnosti v súvislosti s namietaným neúspechom v procese vybavovania náhradného cestovného dokladu. Z tvrdení sťažovateľa ako aj vyššie uvedeného rozhodnutia o predĺžení zaistenia vyplýva, že sťažovateľ dostatočne nespolupracuje, pričom bolo zistené, že dotazník k vystaveniu náhradnému cestovnému dokladu vyplnil len čiastočne. Podľa daktyloskopickkej karty a fotografie sťažovateľa bola do ÚPZC doručená odpoveď o zistení zhody s daktyloskopickou kartou č. BAT1033453 s osobou H. T., narodeného XX.XX.XXXX a zhoda v zbierke daktyloskopických kariet AFIS v Nemecku, Rakúsku, Španielsku a Belgicku. Pozitívne zhody vyplynuli aj z odpovede NÚ Interpol v záznamoch v Belgicku a Rakúsku. Napriek vyššie uvedenému pracovníci ÚPZC Medved'ov vykonali dňa 08.06.2017 rozhovor s pracovníkmi zastupiteľského úradu Marockého kráľovstva ohľadom zistenia totožnosti sťažovateľa, kde im bol oznámené, že nedisponujú informáciami, na základe ktorých by bolo možné predmetný náhradný cestovný doklad sťažovateľovi vystaviť a rovnako dňa 29.06.2017 boli pracovníci ÚPZC Medved'ov osobne na zastupiteľstve Marockého kráľovstva vo Viedni za účelom získania nových informácií, kde dostali opakovane negatívnu odpoveď, pričom ku dňu podania kasačnej sťažnosti cestovný doklad vystavený nebol. Obidve vyššie uvedené informácie o stave vybavenia náhradného cestovného dokladu boli získané ešte v čase zaistenia sťažovateľa na základe preskúvaného rozhodnutia.

58. Sťažovateľ mal preto za preukázané, že sú dané faktické prekážky jeho vyhostenia, ktoré spočívajú v nemožnosti resp. nevôli vystavenia náhradného cestovného dokladu sťažovateľovi zastupiteľským orgánom Marockého kráľovstva.

59. Vo vzťahu k problémom s vybavením náhradného cestovného dokladu ako aj tvrdení nespolupráci sťažovateľa s príslušnými inštitúciami za účelom jeho vybavenia (na ktorú žalovaný poukázal v nadväzujúcom rozhodnutí o predĺžení zaistenia), kasačný súd dáva do pozornosti rozsudok ESLP vo veci Mikolenko vs. Estónsko, kedy správne orgány, konajúce vo veci administratívneho zaistenia sťažovateľa odôvodňovali niekoľkoročné zaistenie tým, že zastupiteľský úrad Ruskej federácie mu bol ochotný vydať cestovný doklad na základe vlastnoručne podpísanej žiadosti, čo však sťažovateľ odmietal urobiť.

60. Podľa Estónska to bolo chovanie sťažovateľa, čo podstatnou mierou prispelo k dĺžke zaistenia a preto toto pozbavenie osobnej slobody nebolo možné považovať za nezlučiteľné s čl. 5 ods. 1 Dohovorom. ESLP sa s takým výkladom Dohovoru nestotožnil. Podľa názoru ESLP sa vyhostenie sťažovateľa stalo fakticky nemožným, nakoľko to si vyžadovalo spoluprácu sťažovateľa, ktorú odmietal poskytnúť. Tým sa stalo vyhostenie sťažovateľa neuskutočniteľným. Súd navyše zdôraznil, že k vyhosteniu v priebehu zaistenia vôbec nedošlo a po prepustení sťažovateľa, bola tomuto uložená povinnosť hlásiť sa v pravidelných intervaloch na príslušnom úrade. Táto skutočnosť podľa súdu dosvedčila, že úrady mohli v skutočnosti uplatniť aj iné, miernejšie opatrenia, než bolo sťažovateľovo

zaistenie bez akéhokoľvek predpokladu, že by tento mohol byť vyhostený.

61. Podobný záver vyslovil ESĽP v rozsudku *Louled Massoud vs. Malta*, kedy rovnako správne orgány dôvodili, že zabezpečenie návratu sťažovateľa je spojené s ťažkosťami z dôvodu absencie cestovného dokladu a neochoty spolupracovať u sťažovateľa. ESĽP v danom prípade vyslovil názor, že za takýchto okolností (t.j. pokiaľ zaistená osoba odmieta spolupracovať a štátne orgány nie sú schopné zabezpečiť náhradný cestovný doklad) muselo byť zjavné, že pokusy o vrátenie sťažovateľa sú odsúdené k neúspechu.

62. Z tejto relevantnej judikatúry ESĽP tak kasačný súd vyvodil (aj v jeho predchádzajúcej rozhodovacej činnosti napr. rozsudok pod sp. zn. 1SZa/9/2016, resp. 1Szak/5/2017), že absencia cestovného dokladu a nemožnosť zabezpečiť náhradný cestovný doklad (bez ohľadu na zavinenie zaistenej osoby) sú skutočnosťami, ktoré majú vplyv pre posúdenie reálnosti predpokladu naplnenia účelu obmedzenia osobnej slobody, ktorým je vyhostenie. Zároveň platí, že zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny je nezlučiteľné s čl. 5 ods. 1 Dohovoru vždy, ak existuje pravdepodobná absencia reálneho predpokladu pre jeho vyhostenie.

V.

63. Kasačný súd na základe vyššie uvedených úvah konštatuje, že krajský súd dospel k nesprávnemu záveru, keď preskúmané rozhodnutie potvrdil. Nakoľko samotné preskúmané rozhodnutie trpí vadami, ktoré ho činia nezákonným, kasačný súd nezrušil napadnutý rozsudok, ale považoval za potrebné rozhodnúť v zmysle § 462 ods. 2 v spojení s § 457 ods. 1 S.s.p. tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Podľa § 462 ods. 2 S.s.p. platí, že ak kasačný súd dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy nie je v súlade so zákonom, a krajský súd žalobu zamietol, môže rozhodnutie krajského súdu zmeniť tak, že zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vec mu vráti na ďalšie konanie.

64. Vzhľadom na zrušenie preskúmaného rozhodnutia kasačný súd rozhodol o bezodkladnom prepustení sťažovateľa zo zaistenia v zmysle čl. 15 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území („návratová smernica“), ako aj čl. 5 ods. 4 Dohovoru, ktoré ukladajú povinnosť nariadiť prepustenie osoby, ktorej zaistenie bolo nezákonné.

65. Podľa článku 5 ods. 4 Dohovoru v citovanom znení každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadiť prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

66. O nároku na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľovi, ako úspešnému účastníkovi konania o kasačnej sťažnosti, trovy tohto konania priznal. V zmysle § 175 ods. 2 S.s.p. v spojení s dôvodovou správou k § 467 S.s.p. (teleologický výklad) o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením krajského súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.